

Péter Péter: **A VASKAPU ELŐTT**
Horváth Laci bácsi,
A 8.sz. Gépipari Technikum oktató-tanárának emlékére

A vaskapu pazar, barokk pompájában
mesterünk ércbevert művészete lobog,
s ha szárnyait tárják, hallani amint az
öreg kovács lelke jajdul és csikorog.

A füstszínű égbolt öszült felhőiből
összeáll ilyenkor meghajlott alakja,
és megszürcült szeme vidáman csillan míg
izzó vasát az ég üllőjére rakja.

Borosüvegéből nagyot húz, mint régen –
bölcös marad mégis, mint mindég a beszédje,
s szája szegletében újra felparázslík
végig szítt, örökös szivarjának fénye.

Ő verte belénk a szorgalmat, türelmet,
a szerszám s az izzó acél szeretetét,
míg ritmusba-lendült ütéseink nyomán
a reve pattogva szikrázott szerteszet.

S hogyha végeztünk a súlyos veretekkel,
elnéztük őt, amint az üllőnél maradt,
s vörös tűzzel égő vasvirágok nyíltak
kiskalapácsának ütései alatt.

...Most nézem a barokk pompában fuldokló,
megfeketült rózsák ércbevert remekét,
mik itt feledték tömör szimbólumként az
élet értelmének érces üzenetét.

(Megjegyzés: a vers költőjének öccse,
Péter Pál volt a tanítványunk 1958-1962 között.)